

Týden s Mikulášem

V **pondělí** ráno si Boženka povzdechla: „Emilku, za chvíli je Mikuláš.“ Okamžitě jsem zpozorněl. Mikuláš? Ten, co nosí piškoty? Nebo uhlí? Boženka vytáhla starou tašku a začala hledat zvoneček. Každý rok totiž tvrdí, že ho někde má. Zazvonil by na Mikuláše. Zatímco se přehrabovala v šuplících, já našel svou starou plyšovou kost. Taky dobrý dárek, ne?

V **úterý** jsme zvoneček našli! Tedy přesněji – já ho našel. Ležel za komodou vedle zapadlého piškotu. Radost jsme měli oba. Boženka hned cinkla, zvuk byl jasný, veselý a trochu rozechvělý. „Jako z dětství,“ usmála se.

Ve **středu** Boženka celý den přemýšlela, co připravit na Mikuláše. „Děti by přece měly něco dostat, i když už jsou dávno dospělé,“ mluvila sama k sobě, zatímco balila mandarinky, perníčky a čokoládu do sáčků. Já dohlížel, aby každý balíček měl i něco piškotového – to potěší každého.

Ve **čtvrtek** Boženka hledala kostým. Ne pro sebe, ale pro mě! „Emilku, budeš anděl.“ Přinesla mi křídélka z vaty a obtočila mi kolem krku zlatou stuhu. Sice jsem vypadal jako obláček s ocasem, ale Boženka byla nadšená. „Tys měl být herec!“ řekla dojatě. No, pokud by to bylo v reklamě na piškoty, jsem pro.

V **pátek** u nás zazvonil zvonek. Za dveřmi stál malý čert – měl pytlík na zádech a černý nos. Trochu jsem zavrčel, ale jen tak pro formu. Ukázalo se, že je to vnouček sousedky. „Přišel jsem pro piškoty,“ prohlásil drze. Tak jsem zavrčel víc. Boženka mu podala balíček, mě pohladila a zašeptala: „Neboj se, máme jich hodně.“ Tak jsem se uklidnil. Hlavně proto, že už žádný další čert nepřišel.

V **sobotu** to v kuchyni vonělo po perníku a pomerančích. Boženka si pustila rádio a zazpívala si s koledami. Já jsem se usadil na podložku u topení a pozoroval, jak padá sníh. Měl jsem trochu strach z čerta – co když zapomene, že jsem letos byl hodný? Ale pak jsem dostal piškot a ten strach nějak zmizel. Nějak to dopadne. Jestli něco vím, tak to, že Boženka mě nikomu nedá. A to mi stačí pro všechny možné i nemožné situace, které se v tomto světě stanou.

V **neděli** Boženka seděla v křesle, já u jejích nohou. „Víš, Emilku,“ začala tiše, „když jsem byla malá, bála jsem se čerta, ale těšila jsem se na Mikuláše. A nejvíc jsem si přála, aby přišel anděl.“ Pak se usmála: „A teď ho mám doma. Haf.“ Přisunul jsem se blíž. Tak proto ten kostým. Ale víte co – být andělem není vůbec špatné, mají vás rádi a občas dostanete piškot. A to u nás platí celoročně. Haf.

